

„Csak ma ne!”

Carola Steffen egy rutinvizsgálat alkalmával, a 29. terhességi héten tudja meg, hogy gyermeke bizonyára súlyos szívbetegséggel fog a világra jönni. Az anya beszámol fia jöveteléről és búcsúzásáról.

A kardiológus néhány nappal később megerősítette a feltételezést: hipoplasztikus balszív-rendellenesség, ami azt jelenti, hogy gyermekünk baloldali szívrésze nem működőképes. Várható életkor: 7-től 14 napig. Van lehetőség arra, hogy ezt szívbajt közvetlenül a születés után megoperálják. De majdnem minden orvos lebeszél erről, mert kicsi az esély, és arra megy ki a játék, hogy a gyerekek kísérletezzenek.

Amikor megtudtam ezt a szörnyű hírt, egészen tanácstalan lettem. Mit csináljak: Megszüljem, elvetessem vagy operáltassam meg a gyermeket? Egy amsterdami klinika nagyon barátságos orvosa azt javasolta: Hagyja a természet szabad működését, így legalább később sem tehet szemrehányást önmagának. Ezért elhatároztam, hogy egészen természetesen várok a fájásokra, és nem operáltatom meg a gyermeket.

A szülés után, amely teljesen úgy folyt le, mint egy egészséges gyermek születése, fiúnk a gyermekkardiológusokra került. Az orvosok és ápoló-

nők velünk ünnepelték ott fiúnk keresztelőjét, sütemény is volt, és minden rokon jelen volt. Ez egy kicsit megnyugtató volt, mert azt gondoltam, hogy ha Jonas most hal meg, legalább meg van keresztelve, és egész családja látta és köszöntötte őt. Rögtön születése után gondolnunk kellett halálának hírül adására. Ez kemény volt.

A következő napokban már csak egyre gondoltunk: Most hal meg a gyermekünk? Vagy egy óra múlva, ezen az éjszakán, vagy következő reggel? Körülményeihez képest Jonas nagyon stabil volt. A szokásos négynapos kórházi tartózkodás után ezért elhatároztuk, hogy hazavisszük. A klinikán úgyis csak az ágyában fekvő volt. A lehető legtermészetesebben vele együtt akartunk élni a családban, amíg a világon van.

Az első hét nap elmúlt, az első 14 nap is, és Jonas továbbra is jól volt. De félelmünk minden nappal nagyobb lett. Normálisan lélegzik? Megtehetem, hogy Jonasszal bevásárolni megyek? Nem tudtunk semmire sem felkészülni, és folyamatosan fe-

szültek voltunk, hogy mindenre fel legyünk készülvél. Aztán jött a lányunk születésnapja. Azt gondoltuk: Csak lehetőleg ma ne haljon meg, mert Savina egész életében szenvedne attól, hogy születésnapja testvére halálának napja lenne. Nagyon szerettem az öccsét.

Eljött a szenteste, karácsony első napja, a második napja – és mi minden reggel azzal az érzéssel ébredtünk: Kérem, csak

ma ne! A szilvesztert barátainkkal együtt nálunk ünnepeltük, természetesen ekkor ismét arra gondoltunk, hogy Jonas ma nem halhat meg, és holnap sem, és leginkább egyáltalán nem.

Szilveszterkor aludtam át először az éjszakát. A következő reggel Jonas másként hatott, másként lélegzett, és másmilyennek látszott, mint szokott. De nem akartuk magunkat megörjítetni, és megpróbáltuk magunkat megnyugtani. Talán csak félreértelt vagy sokat köhögött. Már többször előfordult, hogy féltünk: most van itt az ideje, de aztán mégsem történt semmi.

Jonaszt a nappaliba vittem és a heverőre fektettem, a nap átsütött az ablakon, kinn minden fehéren csillogott – csodálatos téli hangulat uralkodott. Hirtelen szükségét éreztem a takarításnak, mielőtt az orvos megjön. Előző este a karácsonyfát felvágtuk aprófának, mert annyira havazott, és egyáltalán, borzasztó rendetlenség volt nálunk. Ezt éppen abban a pillanatban vettem észre.

Fiam várt rám. Barátságosan várt, míg a reggelit letakarítottam az asztalról, rendbe hoztam a konyhát, és összesöpörtem a túleveleket. Várt, míg kipihenten odaértem hozzá, és a karomba vettem. És aztán hirtelen, hirtelen csönd lett. Halkan abbahagyta a lélegzést. Egészen nyugodtan. Egyszerűen elaludt, a karomban fekvő. A lányom ott volt, és elbúcsúzott tőle. Jöttek a szüleim. Az egész család. Nem voltunk egyedül. Ő sem. Én sem.

Ez már majdnem két éve történt. Örülnék, ha ezt a tapasztalatot megspórolhattam volna. Másrészt azt gondolom, hogy sokkal rosszabbul már nem történhet semmi az életemben. Előtte teljesen meg voltam győződve arról, hogy egy gyermek halálát sohase tudnám átvészelni. Aztán vettem észre, hogy mennyi mindent kibírok. Anélkül, hogy megörülnék. Anélkül, hogy ágnak esnék, hogy soha többé ne keljek föl. A gyermekem halála által okozott fájdalom úgy hatott rám, mint egy határ átlépése. Ez azonban nem ölt meg. Ezen csodálkoztam a leginkább.

Birgit-Sara Fabianek

Fordította: Hampel Mária

Forrás: Publik-Forum, 2003/21

